Плачуть дахи почорнілі й холодні.
Хмари спустились на топтаний брук,
Далі – заломами зігнутих рук,
В лужі встромили шиплячі походні*…

Білим струмочком у синій туман
Пара сковзнула й загасла. Тоді —
Тиша така, що хрипіння годин
Чути, вкропилась до літер роману…

Мовчанка й тиша… Та раптом із ринв
Крапля по краплі, мов цвяхом у скроні.
Мов колючки у терновій короні
Звук цей. Ліхтар. Продає мандарин

Дівчина з довгим розрізом очиць,
З віями тихими, мов голубіння…
Ось ти продай мені муку терпіння!
Цноти даруй запашних полуниць…

…З гиком трамвай прокульгав перехрестя —
Скрійний хабарник та п’яний жебрак…
Лайкою плюнув безмежний барак
В улиці сонні блакитного міста…

Тягнуться спритні конвульсії рук
В душу мою, що зірвалась, сьогодні…
Плачуть дахи почорнілі й холодні,
Хмари спустились на топтаний брук.

* походні = смолоскип